

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 65.132/3
van 4 februari 2019

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode en de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’

Op 28 december 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode en de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 29 januari 2019. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Peter SOURBRON en Koen MUYLLE, staatsraden, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Githa SCHEPPERS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 4 februari 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2.1. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest strekt er in de eerste plaats toe de regelgeving inzake de woningkwaliteitsbewaking te wijzigen.

Zo worden de bepalingen over de (gewestelijke) inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen in het decreet van 22 december 1995 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996’ opgeheven (artikel 2 van het voorontwerp) en wordt die regeling geïntegreerd in de Vlaamse Wooncode² (artikel 11).

Voorts worden in de Vlaamse Wooncode een aantal definities gewijzigd of ingevoegd (artikel 3). De indeling van gebreken in categorieën, die thans wordt geregeld door het besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013 ‘betreffende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor woningen’, wordt eveneens in de Vlaamse Wooncode opgenomen (artikel 4). Ook wordt het conformiteitsattest geregeld (artikelen 5 en 6) en wordt in een bezoekrecht voorzien (artikel 7). Het wordt mogelijk voor de gemeente om, na een melding over de mogelijke gebrekkige kwaliteit van een woning, en een conformiteitsonderzoek, de eigenaar een hersteltermijn te geven en te waarschuwen voor de mogelijke gevolgen bij gebrek aan herstel (artikel 8). Die waarschuwingsprocedure primeert op een verzoek om een woning ongeschikt of onbewoonbaar te verklaren (artikel 10). De burgemeester wordt ook de bevoegdheid verleend om een woning overbewoond te verklaren (artikel 12). Vervolgens wordt het recht op herhuisvesting uitgebreid (artikel 13), worden de regels met betrekking tot de verzegeling aangepast en wordt in een bestuurlijke beboetingsprocedure voorzien (artikel 15). Ook de bepalingen met betrekking tot de herstellvorderingen worden gewijzigd (artikelen 16 tot 19).

Het Vlaams Woninghuurdecreet³ wordt aangepast aan de voormelde wijzigingen van de Vlaamse Wooncode (artikelen 37 en 38).

2.2. Daarnaast strekt het voorontwerp tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit⁴ teneinde, enerzijds, die codex eveneens aan te passen aan de voormelde wijzigingen van de Vlaamse Wooncode en, anderzijds, “een aantal concrete knelpunten en problemen” inzake de heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen aan te pakken (artikelen 25 tot 36).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’.

³ Decreet van 9 november 2018 ‘houdende bepalingen betreffende de huur van voor bewoning bestemde goederen of delen ervan’.

⁴ Decreet van 13 december 2013 ‘houdende de Vlaamse Codex Fiscaliteit’.

- 2.3. Het aan te nemen decreet treedt in werking op 1 januari 2021 (artikel 39).

BEVOEGDHEID

3. Naar luid van het ontworpen artikel 20, § 4, veertiende lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 15, 2°, van het voorontwerp) is tegen de beslissing van de beboetingsambtenaar over het ingediende verweer beroep mogelijk bij de Raad van State, die oordeelt met volle rechtsmacht. Dit beroep heeft geen schorsende werking.

Vermits met het ontworpen artikel 20, § 4, veertiende lid, van de Vlaamse Wooncode de bevoegdheid van en de procedure voor de Raad van State wordt geregeld, moet voor die bepaling voldaan zijn aan de voorwaarden voor de toepassing van de impliciete bevoegdheden.⁵ Indien de stellers van het voorontwerp menen dat dat het geval is, moeten zij dat nader toelichten in de memorie van toelichting.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Hoofdstuk 1 – Algemene bepaling

4. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 2 – Wijzigingen van het decreet van 22 december houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Artikel 2

5. Artikel 2 van het voorontwerp strekt tot opheffing van de artikelen 26 tot 30 van het decreet van 22 december 1995, die betrekking hebben op de (gewestelijke) inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen. Die bepalingen worden vervangen door het ontworpen hoofdstuk IIIbis (“Inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen”) van titel III van de Vlaamse Wooncode (artikel 11⁶ van het voorontwerp).

Er zal evenwel moeten worden nagegaan of ook de artikelen 24 en 25 van het decreet van 22 december 1995 niet moeten worden aangepast aan de ontworpen regeling. Zo wordt, bijvoorbeeld, voor de definitie van inventarisbeheerder in artikel 24, 1°, van dat decreet nog verwezen naar artikel 26 van hetzelfde decreet, tot opheffing waarvan artikel 2 van het voorontwerp strekt. Die verwijzing moet allicht worden vervangen door een verwijzing naar het

⁵ In dezelfde zin: adv.RvS 54.697/3 van 13 januari 2014 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 4 april 2014 ‘houdende de uitwisseling van informatie over een inname van het openbaar domein in het Vlaamse Gewest’, opmerking 9, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2405/1, 53; adv.RvS 61.391/3 van 16 juni 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 19 januari 2018 ‘houdende het overheidstoezicht in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid’, opmerking 27, *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1242/1, 118; adv.RvS 64.535/3 van 10 januari 2019 over een voorontwerp van kaderdecreet ‘betreffende de bestuurlijke handhaving’, opmerking 18.

⁶ In de memorie van toelichting wordt bij artikel 2 verkeerdelijk verwezen naar artikel 9 van het voorontwerp.

ontworpen artikel 16^{quinquies}, § 1, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode.⁷ Hetzelfde geldt voor de definitie van het begrip “inventaris” in artikel 24, 8°, van het decreet van 22 december 1995.

Hoofdstuk 3 – Wijzigingen van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode

Artikel 4

6. In het ontworpen artikel 5, § 6, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 4, 3°, van het voorontwerp) wordt de Vlaamse Regering onder meer gemachtigd om “categorieën van controleurs” te bepalen. Gevraagd wat hiermee wordt bedoeld, antwoordde de gemachtigde:

“Categorieën van controleurs: de vaststellingen van een woningcontroleur in het kader van een conformiteitsonderzoek worden voor verschillende doeleinden gebruikt:

- administratieve handhaving: ongeschiktverklaring en onbewoonbaarverklaring
- tegemoetkoming: bvb huursubsidie
- strafrechtelijke handhaving: de verhuurder van een woning die niet voldoet aan de normen is strafbaar

Daarnaast kunnen controleurs kunnen ook door verschillende overheden worden vastgesteld (lokale overheid, Vlaams Gewest).

In de toekomst moet het mogelijk worden om aan verschillende controleurs verschillende taken /bevoegdheden toe te kennen naargelang de finaliteit van het conformiteitsonderzoek en/of de aanstellende overheid. Dit kan gebeuren aan de hand van verschillende categorieën van woningcontroleurs.”

Artikel 5

7. Op grond van het ontworpen artikel 7, § 2, derde lid, van de Vlaamse Wooncode kan de wooninspecteur een conformiteitsattest afgeven als het herstel dat met toepassing van artikel 20bis, § 1, is gevorderd voor meerdere woningen in een pand, nog niet volledig is uitgevoerd, op voorwaarde dat hij alle woningen waarvan het herstel is gevorderd onderzoekt en dat “het niet afgeven van het conformiteitsattest een ernstig nadeel zou berokkenen aan de aanvrager”.

De vraag rijst of niet moet worden verduidelijkt wat met “een ernstig nadeel” wordt bedoeld. Hieromtrent om uitleg gevraagd, verklaarde de gemachtigde:

“De huidige libellering biedt het voordeel dat met alle mogelijke praktijkgevallen rekening kan gehouden worden. Er zal inderdaad steeds een inschatting van de ernst van het nadeel nodig zijn, maar de interpretatiemogelijkheden zijn toch beperkt. Er kunnen weliswaar voorbeelden gegeven worden van gevallen die voldoende ernstig zijn (bvb financieel nadeel omdat niet kan verhuurd worden of omdat geen huursubsidie kan worden toegekend zonder bewijs van conformiteit. Maar indien de “ernst” beperkt is tot evidente gevallen riskeert een restcategorie buiten het toepassingsgebied te vallen, wat in

⁷ Zie ook de definitie van “inventarisbeheerder” in het ontworpen artikel 2, § 1, eerste lid, 10^{quater}, van de Vlaamse Wooncode (artikel 3 van het voorontwerp).

het nadeel is van de burger te goeder trouw. Daarnaast kan gewezen worden mogelijkheid tot beroep bij de Raad van State tegen een administratieve eindbeslissing.”

Het voorgaande neemt niet weg dat de ontworpen regeling de wooninspecteur een ruime beoordelingsvrijheid geeft. Dat is des te opvallender aangezien volgens het ontworpen artikel 20bis, § 6, derde lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 16, 6°, van het voorontwerp), de burgemeester of de gewestelijke ambtenaar geen conformiteitsattest kunnen afgeven zolang uit het proces-verbaal van uitvoering niet blijkt dat de herstelmaatregel *volledig* is uitgevoerd.

Er moet dan ook, minstens in de memorie van toelichting, worden verduidelijkt in welke gevallen de wooninspecteur met toepassing van het ontworpen artikel 7, § 2, tweede lid, een conformiteitsattest kan afgeven.

Bovendien moet het duidelijk zijn dat het gegeven dat de wooninspecteur in dat geval een conformiteitsattest afgeeft, er niet toe mag leiden dat de door de rechtbank bevolen herstelmaatregel niet volledig wordt uitgevoerd.

Artikel 6

8. In het ontworpen artikel 8, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om de vergoeding vast te stellen voor de behandeling van een aanvraag tot afgifte van het conformiteitsattest door de gewestelijke ambtenaar *of door de wooninspecteur*.

In artikel 8, § 1, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode wordt het geval geregeld waarbij, als de burgemeester de afgifte van het conformiteitsattest weigert of geen beslissing neemt, de verzoeker een conformiteitsonderzoek kan vragen bij de gewestelijke ambtenaar, die zelf het conformiteitsattest kan afgeven. Die bepaling maakt geen gewag van een door de wooninspecteur afgegeven conformiteitsattest.

Uit de verwijzing naar de afgifte van het conformiteitsattest door de wooninspecteur blijkt dat het ontworpen artikel 8, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode niet alleen het in het eerste lid van dezelfde paragraaf bedoelde geval van afgifte van het conformiteitsattest viseert, maar ook de gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 7, § 2, tweede en derde lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 5 van het voorontwerp). Ook in de memorie van toelichting wordt met betrekking tot artikel 6 van het voorontwerp in algemene bewoordingen gesteld dat “een bepaling [wordt] toegevoegd waardoor de Vlaamse Regering ook een vergoeding kan vastleggen voor de behandeling van een aanvraag tot afgifte van het conformiteitsattest door de gewestelijk ambtenaar of door de wooninspecteur”.

De ontworpen regeling moet dan ook in een afzonderlijke bepaling worden ondergebracht, die na artikel 8 in de Vlaamse Wooncode kan worden ingevoegd.

Artikel 11

9. In de ontworpen artikelen 16*septies*, § 3, vierde lid, en 16*novies*, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode wordt een beroep gedaan op het procedé van de stilzwijgende beslissing.

Al kan dat procedé niet geheel worden afgekeurd wanneer de stilzwijgende beslissing in het voordeel van de betrokkene is, moet toch worden opgemerkt dat aan een stilzwijgende besluitvorming een aantal nadelen zijn verbonden. Zo is een dergelijk procedé in de eerste plaats niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijke beslissing ontbreekt, wat tot bewijsproblemen aanleiding kan geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als uitdrukkelijk genomen beslissingen, met alle gevolgen van dien voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald houdt het procedé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico's in voor een schending van de belangen van derden die op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze, in het gedrang kunnen komen. In de tweede plaats kan het procedé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang, in zoverre een dergelijk procedé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat daarmee een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gepaard gaat. Ten slotte zijn die beslissingen uiteraard niet formeel gemotiveerd, wat de wettigheidscontrole erop kan bemoeilijken.

Artikel 15

10. Luidens het ontworpen artikel 20, § 4, twaalfde en dertiende lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 15, 2°, van het voorontwerp) wordt, als de geldboete niet wordt betaald binnen dertig dagen nadat het voornemen om een geldboete op te leggen of de beslissing na schriftelijk verweer bij post is afgegeven, een dwangbevel uitgevaardigd waarop de bepalingen van “deel V” (lees: het vijfde deel) van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn. Er dient te worden verduidelijkt wat met die verwijzing wordt bedoeld, temeer nu het vijfde deel van het Gerechtelijk Wetboek een reeks bepalingen bevat die niet in verband kunnen worden gebracht met het zo-even vermelde dwangbevel.

Artikel 21

11. In artikel 21 van het voorontwerp kan meer specifiek worden verwezen naar artikel 85, § 1, *tweede lid*, 1°, van de Vlaamse Wooncode.

Hoofdstuk 4 – Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 27

12. In artikel 27 van het voorontwerp wordt de ontworpen wijziging gesitueerd in “artikel 2.1.6.0.2, zesde lid” van de Vlaamse Codex Fiscaliteit. Die wijziging heeft echter betrekking op het eerste lid, 3°, a), van dat artikel, wat moet worden gecorrigeerd.

Artikel 28

13. Artikel 28, 2°, van het voorontwerp strekt ertoe om met betrekking tot de heffing “ongeschikte en onbewoonbare woningen” aan artikel 2.5.1.0.1, § 3, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit een nieuw lid toe te voegen, dat luidt:

“Voor de toepassing van het eerste lid geldt, behalve in geval van sloop, het onweerlegbaar vermoeden dat de woning die is opgenomen in de inventaris vermeld in artikel 16*quinquies*, §1, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, ononderbroken is blijven voortbestaan vanaf datum van de opname in de inventaris tot op de datum van de schrapping uit deze inventaris met toepassing van artikel 16*novies*.”⁸

14. De inventaris vermeld in artikel 16*quinquies*, § 1, van de Vlaamse Wooncode (zie artikel 11 van het voorontwerp) is de inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen. Het belastbaar feit van de heffing is het houden van bepaalde zakelijke rechten met betrekking tot een woning die in de inventaris is opgenomen als woning die ongeschikt of onbewoonbaar is. Het ongeschikt of onbewoonbaar zijn op zich is niet voldoende.

Of de woning “ononderbroken is blijven voortbestaan” is op zich niet relevant voor de heffingsplicht.⁹ Uit de memorie van toelichting blijkt evenwel dat niet het “voortbestaan” van de woning zou zijn bedoeld, maar het “voortbestaan” van de opname in de inventaris: “Met de voorgestelde toevoeging van het derde lid wordt een onweerlegbaar vermoeden ingevoerd dat de inventarisatie ononderbroken is blijven voortbestaan vanaf de datum van opname tot de datum van schrapping.” In elk geval spoort de draagwijdte van de ontworpen bepaling niet met wat in de memorie van toelichting wordt uiteengezet, wat dient te worden verholpen.

15. Het is de bedoeling om een *onweerlegbaar* vermoeden in te voeren.

⁸ Aan het einde van dat ontworpen lid wordt gerefereerd aan “artikel 16*novies*” zonder meer. Die verwijzing moet worden verduidelijkt door te schrijven “artikel 16*novies* van hetzelfde decreet”.

⁹ In het ontworpen artikel 16*novies* van de Vlaamse Wooncode (zie artikel 11 van het voorontwerp) wordt bepaald dat indien de woning is gesloopt, de woning uit de inventaris wordt verwijderd “op basis van het besluit van de burgemeester tot opheffing van de ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring of op basis van het in artikel 20*bis*, § 6, derde lid, vermelde proces-verbaal van uitvoering waarin de sloop (...) wordt vastgesteld”. Het is pas nadat de woning formeel uit de inventaris is verwijderd dat de heffing niet meer verschuldigd is.

Met het hanteren van juridische ficties en wettelijke vermoedens in belastingaangelegenheden moet worden opgelet, en dit geldt des te meer indien geen ruimte wordt gelaten voor tegenbewijs door de belastingplichtige.¹⁰

Het doel van de heffing is het ontraden van het in stand houden van ongeschikte en onbewoonbare woningen. Met de ontworpen bepaling wordt beoogd belastingontwijking tegen te gaan die erin bestaat het aantal woningen in een pand te wijzigen louter met de bedoeling om aan de heffing te ontkomen.¹¹ Door die fysieke wijzigingen aan het pand bestaan de oorspronkelijke woningen die ongeschikt of onbewoonbaar verklaard zijn niet meer. Het evenredigheidsbeginsel¹² vereist dat moet kunnen worden verantwoord waarom het nodig wordt geacht om het onweerlegbare vermoeden in te voeren dat tussen de opname in de inventaris en de schrapping eruit geen onderbreking heeft bestaan, met andere woorden dat ervan moet worden uitgegaan dat de woning ononderbroken is blijven voortbestaan of dat ze ononderbroken in de inventaris opgenomen is geweest, ook indien het pand waarvan ze deel uitmaakt fysieke wijzigingen heeft ondergaan.

Het kan niet worden uitgesloten dat de regeling zoals ze is geconcipieerd ook zal gelden in gevallen waar belastingontwijking niet de drijfveer is. In dat opzicht zou de nieuwe regeling onevenredige gevolgen kunnen hebben.

Om dergelijke juridische bezwaren te vermijden wordt het best met een weerlegbaar vermoeden gewerkt in plaats van met een onweerlegbaar vermoeden. Het staat dan aan de belastingplichtige om het bewijs te leveren dat hij niet in de eerste plaats de belasting wilde ontwijken, maar andere oogmerken had.

16. De nieuwe bepaling zal gelden “[v]oor de toepassing van het eerste lid”, dat uitsluitend betrekking heeft op de *gewestelijke* heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen.

¹⁰ In dit verband kan, louter bij wijze van voorbeeld, worden gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie dat bij belastingmaatregelen ter voorkoming en bestrijding van fraude het evenredigheidsbeginsel vereist dat de belastingplichtige in de gelegenheid wordt gesteld tegenbewijs te leveren (zie bv. HvJ 19 september 2000, C-177/99 en C-181/99, *Ampafrance SA v. Directeur des services fiscaux de Maine-et-Loire en Sanofi Synthelabo v. Directeur des services fiscaux du Val-de-Marne*, punt 62 ; HvJ 4 maart 2004, C-334/02, *Commissie v. Frankrijk*, punten 27 en 28 en HvJ 12 september 2006, C-196/04, *Cadbury Schweppes plc en Cadbury Schweppes Overseas Ltd. v. Commissioners of Inland Revenue*, punt 70). C. SANÓ schrijft daarover het volgende in haar doctoraatsproefschrift: “The tax payer must be given the possibility of rebutting the legal presumption, thereby escaping the application of the anti-abuse rule. Any limitation to the content of means of (counter)proof available is looked at with disfavour, to the extent to which it renders excessively difficult or even impossible the production of such proof.” (C. SANÓ, *National Legal Presumptions and European Tax Law*, Wolter Kluwers, 2018, 215). Zie ook: C. SANÓ, “National Tax Law Presumptions and EU Law”, *EC Tax Review* 2014, (194), 202-206.

¹¹ De concrete aanleiding is de veroordeling van het Vlaamse Gewest tot terugbetaling van in het kader van de heffing ‘ongeschikte en onbewoonbare woningen’ ten onrechte geïnde bedragen (Rb. Brussel 24 juni 2013, AR 2011/9470/A, *Derveaux/Vlaams Gewest*).

¹² Het hof van beroep van Antwerpen formuleert het als volgt: “De fiscale wetgever vermag weliswaar maatregelen van algemene aard aan te nemen, en hij kan niet anders dan de werkelijkheid in zekere zin bij benadering te vatten. Die beperkingen kunnen evenwel het onevenredig karakter van de maatregel niet wegnemen. Het evenredigheidsbeginsel vereist immers dat de regelgeving adequaat is, alsook proportioneel met het nagestreefde doel, in de mate dat de ernst van de door de regelgeving veroorzaakte nadelen of belemmeringen niet buiten verhouding mag staan met het doel of het bereikte resultaat.” (Antwerpen 17 september 2013, nr. 2012/AR/2618, *LRB* 2013, 68).

De *gemeentelijke* heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen is het voorwerp van paragraaf 1 van artikel 2.5.1.0.1, maar daarop heeft de ontworpen bepaling geen betrekking.

Indien de nieuwe regel moet gelden ongeacht of de heffing door een gemeente wordt geheven of door het Vlaamse Gewest, wordt de ontworpen bepaling beter als een nieuwe paragraaf toegevoegd aan het artikel. De verwijzing naar het eerste lid moet dan wegvallen.

17. Luidens de ontworpen bepaling geldt het vermoeden “behalve in geval van sloop”. Het is niet duidelijk waarom voor het slopen in een uitzondering wordt voorzien, vermits in dat geval om de schrapping uit de inventaris kan worden verzocht (zie voetnoot 9). Het betrokken zinsdeel wordt dan ook beter geschrapt.

Artikel 33

18. De verwijzingen in het ontworpen artikel 2.5.7.0.3 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit naar “stedenbouwkundige vergunning” (ontworpen eerste lid) of “bouwvergunning” (ontworpen vierde lid) zijn achterhaald. De gemachtigde deelde mee dat de bepalingen zullen worden aangepast gelet op de in de plaats gekomen omgevingsvergunning.

Artikel 34

19. Dit artikel strekt ertoe een artikel 2.5.7.0.5 in te voegen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit. Die codex bevat voor zover bekend echter nog geen artikel 2.5.7.0.4. Tenzij indien de decreetgever door middel van een ander decreet een artikel 2.5.7.0.4 tot stand brengt, zal het ontworpen artikel in die zin vernummerd moeten worden.

Hoofdstuk 5 – Wijzigingen van de Vlaams Woninghuurdecreet

20. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 6 – Slotbepaling

Artikel 39

21. Artikel 39 van het voorontwerp bepaalt dat het aan te nemen decreet in werking treedt op 1 januari 2021.

De stellers zullen moeten nagaan of die datum van inwerkingtreding voor alle onderdelen van het voorontwerp behouden kan blijven. Zo wil men met artikel 28, 2°, van het voorontwerp belastingontwijking tegengaan. Het is de vraag waarom men voor die bepaling niet de gewone regeling van inwerkingtreding (tien dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad) toepast.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT